

Jdeme si, ani nevím jak,

vždyť nemám piškot , ani flááák. Mááám jen hlavu plnou ideááálůůů ☐ .Mohla jsem si zpívat tuhle večer parafrázi na známou starou písničku, když jsem tak s Tali a s Rumíčkem pochodovala nočním sídlákem. Večerní procházky jsou povětšinou úplně o něčem jiném, než ty ostatní. Tali se během nich totiž taky povětšinou chová jako docela normální pes! No. A i proto je vždycky natáhnu. Abychom si to užily. Či užili, jako tentokrát, když jsme si vyrazili ve třech. A šli a šli, a psi si čichali a když jsem na ně zavolala, tak přiběhli. Rumíček navolno, Talimůra na dlouhý šňůře, aby měla dostatek prostoru. A fungovala přes to, že jsem s sebou fakt neměla ani drobek. Vystačili jsme si všichni s pochválením, podrbáním, úsměvem. Což je pro mě hrozně důležitý, Tali se tak učí spolupracovat i bezúplatně. A trénujeme si tak, že nemusí vždycky z ledvinky něco vypadnout, ale že i tak je fajn být na příjmu. Bylo vám to tááák moc krásný, tak moc..... že to člověka úplně svádělo, odepnout to vodítko..... ☐ ☐ . Jehehéééé. No ne, nebojte, zatím jsem to ještě neudělala. Nejsem tak padlá na hlavu a ráda bych se pak dostala do postele dřív než nad ránem a ušetřila si lovení zločineckých fleků někde u tramvaje, pod balkonama, nebo u popelnic uprostřed nočního sídliště. Ale byla to prostě moc fajn procházka. Jen teda ne pro pánika, kterej rozhodně nevěděl, co se děje, že jsme takhle dlouho pryč a napadaly ho nejrůznější myšlenky, co k tomu vedlo. A většina z nich byla tak nějak flekatejch ☐ . Ale překvapivě tomu bylo naopak a já mu mohla Flekatici moc vychválit.